

השבת של רזי תמן מברסלב

לזכרון נצח מורינו ר' ישראל בער אודסר בן ר' אייזיק שלמה, זצ"ל

**וכל זר
לא יאכל
קדש...**

(ויקרא כב, י)

כל זמן שאין האדם זוכה

לשבר את היצר הרע והמניעות

והעיקובים מעבודת השם יתברך, עד שיזכה

לעבודה תמה כראוי ולעשות מצוות ומעשים

טובים בשמחה בתכלית השלמות כראוי, שעל ידי זה

זוכה לתקן המסדר והמיישב את המוחין ולהשיג על ידי זה את

אור האין סוף, בבחינת **מטי ולא מטי**. וכל זמן שלא זכה לזה, אזי אינו

רשאי לכנס לשום הגשה ולא לשום חקירה בידיעתו יתברך, כי עליו נאמר:

וכל זר לא יאכל קדש. וכל ההשגות הם אצלו בבחינת **מה למעלה ומה**

למטה ובחינת **במופלא ממש אל תדרש**, ואם ירצה להתחכם בידיעת אלקותו

יתברך ודרכיו הנפלאים על ידי חכמתו ושכלו, בוודאי יקלקל ויפגום הרבה

ויוכל לפול, חס ושולם, בכפירות ואפיקורסות גדול, ועליו נאמר: **חכמתך**

ודעתך היא שובבתך, כי מאחר שלא זכה למעשים טובים ולא תיקן המסדר

והמיישב, על כן אין לו שום כלי עדיין לקבל הדעת הקדושה, על כן צריך

לסמך רק על אמונה לבד, ולילך בעקבות אבותינו הקדושים ובעקבות

הצדיקים אמתיים בלי שום חקירה כלל (לקוטי הלכות - הלכות נפילת אפים

ד', אות י לפי אוצר היראה - אמונה, אות טז)

אותו ואת בנו ... (ויקרא כב, ח)

אמרו רבותינו ז"ל: "כי הגדיל לעשות" (ויאל ב', כ) שהיצר הרע פשט ידו

בגדולים. כי כן הוא על פי רב, שבכל דבר שיש בו טוב גדול במעלה ביותר,

אזי הסטרא אחרא מתגברת על הטוב הזה לכבוש אותו בגלות יותר, וחושבין

מחשבות ועצות עמקות איך להעלים את הטוב הזה, ועל ידי זה מכניסין

אותו לתוך עמק מחשבתם; רק אף על פי כן "ואתה מרום לעולם

ה", כי לפעמים יצא הטוב על ידי זה דייקא מעמק גלותו,

כי מאחר שמכניסים אותו לתוך עמק מחשבתם

שממש נמשך טיפת ההולדה, על ידי זה יוצא הטוב

בזרע הילודים, כמבאר כל זה בפנים. וזה בחינת

החילוק שבין בהמה לחיה, כי בהמות מלבש

טוב גדול ביותר, ועל כן עולין לריח ניחוח על ידי

הקרבת, ודייקא מחמת זה מתגברת הסטרא

אחרא ורוח הבהמיות עליהם ביותר ועל כן

תנועתם כבדה ביותר, ועל כן דמן אין טעון

כסוי וחלבם אסור, כמבאר בפנים, מה שאין כן

בחיות, שאין מלבש בהן טוב גדול כל כך, ועל כן

נכר בהם דייקא החיות ביותר, כי הם קלי התנועה

מחמת שאין הסטרא אחרא מתגברת כל כך להעלים

חיותם וטובם, ועל כן חלבם מותר ודמם טעון כסוי.

ועל כן "אותו ואת בנו" נוהג גם כן רק בבהמות ולא

בחיות, כי הבהמות, מחמת שהסטרא אחרא מתגברת מאד על

הטוב שבהם, על כן כל תקונם על ידי זרע הילודים, היינו על ידי הולדות

שיצאו מהם לדור דור עד שיבוא משיח, שאז יתקן בשלמות כל הטוב

שהיה כבוש בהם. ועל כן כמה מצוות נוהגות בוולדי הבהמות, מה שאין כן

בחיות. ומחמת שתיקון וברור הטוב שבהם הוא על ידי הולדה שלהם מדור

לדור, על כן אסור לשחטם "אותו ואת בנו" ביום אחד, מה שאין כן החיות,

אין הברור שלהם תלוי בברור ולדותיהם, ואין להם שום שייכות עם הולדות

לענין ברור הטוב שבהם, על כן אין בהם אסור "אותו ואת בנו" (לקוטי

הלכות - הלכות סימני בהמה וחיה טהורה ד', אות לא; ועיין הלכות שחיטה

ד', אות ג לפי אוצר היראה - אכילה, אות קב)

ובקצרכם וכו' לא תכלה פאת שדך בקצרך ולקט קצריך לא תלקט לעני ולגר תעזב אתם...

(ויקרא כג, כב)

שצריכין להניח פאה ולקט לעניים. כי על ידי שמניחים מפרנסתו וקצירו

פאה ולקט לעניים, על ידי זה מוסיף כוח להשכינה שהיא עניה בגלותא

ולהצדיק בחינת משיח שנקרא עני, שיש להם כוח לילך בשדה העליונה

וללקט לקוטים וברורים מכל התעוררות והתעוררות שמתעורר כל אחד בכל

פעם לה' יתברך, ולבנות מהם בניין הקדשה וכו'.

וכן מרמז על כל אחד כשעוסק בעסקי העולם הזה במשא ומתן ואכילה

ושתייה וכיוצא, שכל זה הוא בחינת קצירה שהוא תכלית הזריעה ועקרה

בשביל האכילה. ועל כן האכילה ושתייה בחינת קצירה שהיא התכלית וכו'.

אבל באמת צריך האדם שיכוון לעיקר התכלית הנצחי שיזכה בזה העולם על

ידי מעשים הטובים לקבל שכרו בשדה העליונה, בבחינת "בא יבא ברירה

נושא אלמתינו" [ועיין מה שמבאר בהתורה ויאמר בועז אל רות (לקוטי

מוהר"ן
א' - סימן טה)
על פסוק "עניך בשדה
אשר יקצרון וכו'".
ועל כן באמת אשריהם הצדיקים
שאינם מקבלים כלום מזה העולם, וכל
עבודתם ויגיעתם הכל בשביל התכלית הנצחי. אבל
לאו כל אדם זוכה לזה. ועל כן מזהיר את כלל ישראל שעל
כל פנים לא יגמרו הקציר בשביל תאוות גופם לגמרי חס ושולם,
רק יניחו פאה ולקט לעני ולגר, שהוא בפשיטות לתן צדקה מכל מה
שחננו ה'.

וגם מרמז להניח פאה ולקט לעני שהוא נפשו שנקראת עניה בגלותא
מחמת שהיא בגלות אצלו, וצריך לרחם על נפשו העניה להניח ממאכלו
ותאוותיו, על כל פנים פאה ולקט, שלא ימלא תאוותיו לגמרי רק יניח
מתאוותיו בשביל נפשו העניה, שזה בחינת פאה ולקט לעני וכו'. ועל ידי זה
הצדיק שהוא בחינת עני מקבץ ומלקט כל אלו הנקודות טובות של כל אחד
ואחד ובונה מהם בנינים... ועל ידי אלו הלקוטים ממשיך תורה שהיא בחינת
שבועות, ועל כן נסמך פסוק זה לפרשת העמר ושבועות.
וזה בחינת הספרים הקדושים שנקראים בשם 'לקוטים'. וכן קרא אדוננו
מורנו ורבונו ז"ל כל ספריו בשם 'לקוטים'. כי כל התורה הקדושה שמגלים
הצדיקי אמת, הם על ידי בחינת לקוטים הנ"ל. ועל כן קורין רות בשבועות,
כי היא ראש לגרים שהם בחינת בעלי תשובה, שכל תקונם על ידי בחינת
לקוטים הנ"ל שעל ידי זה נעשה בחינת שבועות שהוא מתן תורה. (לקוטי
הלכות - הלכות תפילת מנחה ז' - אות טד)

לשבת

(מתוך הקדמת הספר קיצור לקוטי מוהר"ן)

רבי שמעון בן יוחאי. הבטיח שלא תשתכח תורה

מישראל על ידו. כמובא בדברי רבותינו, זכרונם לברכה

(שבת קלח:):

כשנכנסו רבותינו לחרם ביבנה אמרו:

עתידיה תורה שתשכח מישראל.

ואמר רבי שמעון בן יוחאי שלא תשתכח.

שנאמר:

כי לא תשכח מפי זרעו.

וכמבואר בזהר (נשא קכד:):

בהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון בה מן

גלותא (על ידי החיבור הזה, שהוא הספר הזהר,

יצאו מן הגלות).

ועתה בוא וראה והבן, נפלאות נסתרות של תורתנו

הקדושה. כי על כן סמך רבי שמעון בן יוחאי עצמו על

זה הפסוק **כי לא תשכח מפי זרעו**. כי באמת בזה הפסוק

בעצמו, מרומז ונסתר סוד הזה, שעל ידי זרעו של יוחאי, שהוא

רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשתכח התורה מישראל.

כי סופי תבות של זה הפסוק: **כי לא תשכח מפי זרעו**, הם אותיות **יוחאי**.

וזה שמרומז ומגולה הפסוק: **כי לא תשכח מפי זרעו** - מפי זרעו דייקא;

היינו מפי זרעו של זה בעצמו שהוא מרומז ונסתר בזה הפסוק, שהוא התנא

יוחאי.

כי על ידי זרעו של יוחאי שמרומז בזה הפסוק בסופי תבות כנ"ל, שהוא

רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשכח התורה.

כי בזהר דא יפקון מן גלותא כנ"ל.

ודע שסוד רבי שמעון בעצמו, הוא מרומז בפסוק אחר.

כי דע כי התנא הקדוש רבי שמעון הוא בחינת (דניאל ד'): **עיר וקדיש מן**

שמיא נחית - ראשי תבות **שמעון** וכו'

תפילה

(לקוטי תפילות א', מ"ז)

רבי שמעון בן יוחאי עיר וקדיש מן שמיא נחית, בוצינא קדישא, בוצינא

עלאה, בוצינא רבא, בוצינא יקירא, אתם הבטחתם לישראל שלא תשתכח

התורה מישראל על ידכם, כי בזהר דא יפקון מן גלותא.

ואפילו בתוקף ההסתרה שבתוך הסתרה בעקבות משיחא באחרית

הימים האלה, הבטחתם שאף על פי כן לא תשכח התורה מפי זרענו, כמו

שכתוב: **ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל אשר עשה, וענתה**

השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו.

לעילוי נשמת מרת בלרה בת דיאמנטא , ת.נ.צ.ב.ה.

● והנה עתה הגיעו הימים אשר אין לנו בהם חפץ, כי ארך עלינו הגלות ומשך עלינו השעבוד, ובכל יום אנו הולכים ודלים, ומטה ידינו מאד **כי אזלת יד ואפס עצור ועוזב.**

● כי נשארנו כיתומים ואין אב, ואין מי יעמוד בעדנו והנה בתוקף סוף הגלות המר הזה, וכבר התחיל להתנוצץ התנוצצות משיח מימי האלהי האר"י זצ"ל, ועמד בית ישראל משתוקקים ומתגעגעים מאד להשם יתברך, והכל חפצים ליראה את שמך בהשתוקקות נמרץ ונפלא אשר לא היתה כזאת מימי קדם **הקיצוני ועודי עמד**, באתי עד קץ כל הדורות ועודי עמד עדיין אנו אחוזים בך, ומשתוקקים לעבודתך בכלות הנפש.

● אבל אף על פי כן, גם גודל רחוקנו ממך בעתים הללו הוא גם כן בלי שיעור, כי **טבענו ביון מצולה ואין מעמד באנו במעמקי מים ושבלת שטפתנו** וראה את עמך ישראל מרודים מאד, אשר אי אפשר לבאר ולספר גודל התגרות הבעל דבר אשר התגרה בנו מאד, עד אשר הפיל אותנו מאד.

● והנה אנכי בעניי מי אנכי לספר צרות ישראל, רק אתם לבד ידעתם את כל המעמד ומצב של ישראל באחרית הימים האלה.

● אך, באתי לספר ולצעוק עלי ועל נפשי, על עוצם רחוקי מהשם יתברך, ועוצם פגמי ועוונותי הרבים ופשעי העצומים, **ועל אלה אני בוכיה עיני עיני יורדה מים**, כי איני יודע שום דרך איך להחזיר לי הכח דקדושה, ואיך לזכות לתשובה שלימה, ובאיזה דרך אתחיל לעזוב דרכי הרע ומחשבותי המגנות, ואיך ובמה אזכה לתקן קלקולים ופגמים כאלה **לא ידעתי נפשי, אנה אני בא**, אנה אוליך את חרפתי העצומה, אנה אברח, אנה אטמן מפני בשתי וכלמתי.

● ואמר להרים כסוני ולגבעות נפלו עלי, אוי מה היה לי, אוי מה היה לי, **על כן אמרתי שעו מני אמרר בבכי**, אולי יחוס אולי ירחם, כי אין מעצור לה' להושיע גם אותי בעת הזאת, כי הרבה רוח והצלחה לפניו, כמו שכתוב: **הן כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה, ומי יאמר לך מה תעשה.**

● על כן באתי כעני בפתח, רש דל ואביון, נגוע ומעונה, מבולבל ומטורף עני וכואב, לצעוק ולצעוק לפני הדרת קדשכתם.

● ... רבי רבי שמעון בן יוחאי, זכרו זאת ותשימו על לב, שזכינו בדורות הללו לשמוע נפלאות נוראות גדולתכם איך מרומז בתורה שעל ידכם לא תשכח התורה, כי הפסוק שהבאתם ראייה ממנו, שהוא כי **לא תשכח מפי זרעו הוא סופי תבות יוחאי**, ושמכם הקדוש בעצמו מרומז בפסוק **עיר וקדיש מין ש'מיא נ'חית** אשר אתם לבד יודעים סוד דברים האלה, אתם לבד יודעים גדולת ההבטחה שהבטחתם לישראל שהתורה לא תשכח מישראל על ידכם, ואיך משה רבינו עליו השלום נבא על זה בתורתו הקדושה מקודם.

● על כן באתי להזכיר, נא רבותי הקדושים, חמלו עלי ואל תסתכלו על כל הרע שעשיתי מעודי עד היום הזה, במחשבה דבור ומעשה, אשר המריתי אמרי אל ועצת עליון נאצתי אל תביטו במעשי הרעים, ואל תעשו עמי כחטאי, ואל אקוץ בעיניכם, על אשר זה כמה אשר מעוררים אותי באלפים ורבבות רמזים והתעוררות, ובכמה מיני עצות נכונות בכל יום ובכל עת, להתקרב להשם יתברך, ואני בעוצם קשיות עורפי קלקלתי ופגמתי בכל זה, ולא הטייתי אוזני ולבי לכל זה, חוסו עלי ואל תשיתו לב לכל זה, ואל יחר אפכם בי חלילה, רק תחשבו מחשבות עוד מעתה לבל אהיה נדחה מהשם יתברך ומכם חלילה.

● כי עדיין **אין מעצור לה' להושיע** גם בעת הזאת כי אין לי שום כח עתה אלא בפי לבד, וגם זה מאתו יתברך אשר לא עזב חסדו ואמתו מעמי, ונתן כח ליעץ כמוני, לדבר עתה מעט דברים האלה ועל זה תמכתי וינדותי, שתרחמו עלי ותעשו את אשר אזכה לשוב באמת להשם יתברך (ולבא הארץ ישראל מהרה בשלום, ולדבר כל זה ויותר מזה שם על ציון שלכם הקדוש).

● וה' הטוב ברחמינו ישמע תפלתכם ויעזור ויגן ויושיע אותי ואת כל ישראל למענכם, ויחזירני בתשובה שלימה לפניו מהרה, ויאחזני ולא ירפני, ואל יעזבני ואל יטשני בשום אופן, עד שאזכה לשוב אליו באמת, ולהיות כרצוני הטוב מעתה ועד עולם, ולתקן בחיי את כל אשר פגמתי, בכח וזכות הצדיקים אמתיים, אשר עליהם לבד אני נשען לסדר דברי אלה לפנייהם ולפני השם יתברך, בעל הרחמים יודע תעלומות.

● **ה' יגמור בעדי, ה' חסדך לעולם מעשי ידיך אל תרף, הוציאה ממסגור נפשי להודות את שמך, בי יכתירו צדיקים כי תגמל עלי.**

שיחות

(מרי ישראל אודסר, צ"ל - המשך)

● ... מה זה התבודדות? שיחה, משיח לפני השם יתברך, הוא מספר מדבר עם השם יתברך מה לעשות, איזה עצה. אנחנו לומדים בתורה ששיחה זה עניין של משיח - משיח, מלשון שיחה. העניין של משיח הוא שיחה, לדבר לפני השם יתברך ולהתפלל לפני השם יתברך בכל לבבו ובכל נפשו. "ויצא יצחק לשוח בשדה" - הוא הלך, הוא היה לו שיחה, הוא ספר ודבר עם השם יתברך על הכל.

● רואים אנחנו שהשם יתברך נתן לו שם של משיח מלשון שיחה, שהוא דבר לפני השם יתברך תמיד. זה משיח - משיח, הוא מדבר תמיד עם השם יתברך...

● רבי נתן מפרש ומבאר מה שאומר רבינו, הוא נסע מברסלב לאומן אחר השריפה, ועל הדרך הזאת גילה רבינו דבורים כאלה שאי אפשר לגלות. להגיד "רבונו של עולם..", זה כל החכמות, הכל, הכל, לבכות לפני השם יתברך תמיד. עניין שיחה - זה משיח, הוא מדבר מספר לפני השם יתברך כל מה שעובר עליו, זה שיחה. גם השם 'נחמן' הוא עניין של נחמה ודבורים, לדבר עם השם יתברך. נ נח נחמן נחמן מאומן, הוא השליך כל החכמות - רק תפילה!

● כל העולם, אפילו הלומדים הגאונים רחוקים מזה, כל העולם לא רצו לקבל, "מה זה, תפלה? מה יהיה מזה אם הוא יגיד רבונו של עולם, אבא, אבא, אבא רחמני רחם עלי.."

● אבל כמו הלב של רבינו - לא היה בעולם, הוא בוער, כמו שאומר רבי נתן: "בברסלב בוער אש, תן את האש בלבי!"

● גאון כזה כמו רבינו לא היה, כמו שאומר רבינו: "חידוש כמוני עדיין לא היה בעולם!" מה זה החידוש? שהוא משיח עם השם יתברך תמיד. אוי, אוי, בברסלב בוער אש, תן את האש בתוך לבי...

● אני ראייתי איך רבי ישראל (קרדונר, זצ"ל) בכה בדמעות ברבי שמעון (בר יוחאי) על הציון הקדוש, הוא בכה.. אינני יודע אם נמצא באדם כל-כך מים, כל-כך דמעות, "אבא רחמן, אבא רחמני, אבא רחמני, רחם עלי, רחם עלי, אני רוצה לישן ולאכל, מה יהיה התכלית מזה, רחם עלי שאדע איך לאכל, איך לעבד השם.."

● הדמעות שלו של רבי ישראל שבכה על הציון של רבי שמעון, היה על הארץ כמו ששופכים פח מים, בחרף, בקור. היה מלא מים מהדמעות שהוא בכה לפני השם יתברך שירחם עליו. אין לי שום לשון לדבר על זה, על זה שרבינו ואנשי הם בכו שיתן להם יראת שמים, מה הוא ביקש? שיהיה יחיד עם השם יתברך, שהוא ידבר וישיח לפני השם יתברך. צריכים בכל יום להתחדש ולומר הרבה תפלות, אז יהיה אנשי רבינו...

● אוי, רק לשמע איך רבי ישראל היה אומר: "רבונו של עולם" - מספיק לכל החיים. מי יכול לספר עניינים כאלה, באהבה כזו, בגבורה כזו, בקדושה כזו, אור כזה.. רק לשמע דבור אחד, דבור אחד איך שרבי ישראל אמר: "רבונו של עולם, אבא'לה אבא'לה..". הוא ביקש אותו: "אבא'לה.. רחם עלי, אני כל-כך רחוק, נתרחקתי מאד, אני אי אפשר לי להתפלל. אבא, רחם עלי..". איזה מן התבודדות, איזה מן תפילה.. אין בעולם! רק רבינו הקדוש!

● איך הוא הלך ליער, אף אחד לא ידע, והוא בכה וצעק להשם יתברך: "רחם עלי, רבונו של עולם, אבא'לה, אבא'לה..". הוא אמר: "אבא'לה.. היה אש!"

● איי, רבי ישראל עליו-השלום, הוא כל-כך בכה: "רבונו של עולם, אבא'לה רחם עלי, אני כל-כך רחוק, אני לא מרגיש טעם מהתורה, מהתפילה. אני רחוק מאד, רחם עלי, רחם עלי, רחם עלי, אבא'לה אבא'לה.."

● מי יכול לשמע דברים כאלה שבערו כאש, והוא היה עם השם יתברך ביחד והיה בוכה לפניו: "רבונו של עולם. אני לא יכול להתפלל, אני לא מתפלל, אני אוכל כמו שאני אוכל, מה יהיה התכלית ממני..". הוא היה בוכה לפני השם יתברך ולפני רבי שמעון בר-יוחאי, הוא היה בוכה ומתגעגע כל-כך, כל השולחן היה רטב מהדמעות, וגם הרצפה, נעשה בבית כמו ששופכים פח מים מהדמעות שלו. כן, ככה היה הלב בוער להשם יתברך. מי שראה הפנים שלו בזמן שאמר "רבונו של עולם אבא'לה אבא'לה..". מי יכול לתאר דבקות כזה, מתיקות כזה, הוא היה יחיד עם השם יתברך והוא דבר אתו כמו עם אבא רחמני. מי יכול לתאר, מי יכול לשער געגועים כאלה, חיים כאלה.

● רב מענדל ליטואק הוא הלך להתבודד, ונסע נגדל גדול עם צבא ושמע איך שרב מענדל ליטואק היה אומר: "אבא'לה, אבא'לה, אבא'לה..". אז הגנרל עמד ועמדו כל החיילים והוא אמר להם: "שמעו, שמעו מה שאומר זה, מי שמע דבר כזה!"

● הוא עמד והוא לא היה יכול ללכת הלאה, וכל החיילים עמדו ושמעו הקולות וההתבודדות של רב מענדל ליטואק, אז אמר הגנרל הגדול לצבא: "אם אני היה בידי, אני הייתי נותן לו כל מה שהוא רוצה, הייתי נותן לו כל הכסף, כל מה שהוא מבקש - הכל הייתי נותן לו!" והלך...

● אוי מה שיש בעולם, רק לשמע ההתבודדות של רבי ישראל, ושל זה ושל זה ושל זה, התבודדות כזה.. אין בעולם מתיקות כזה, חיים כאלה, אין בעולם. רק רבינו הקדוש הוא גילה טיפה מן הים מה שיש, נפלאות...

(המשך יבוא)

מערכת: 050-6754970 / 02-5829086 / 054-6470954
 ת.ד. 27100 ירושלים 91270 / שידוכי מצוה 050-6870043
 תרומות: בכל סניפי הדואר, חשבון מס' 89-2255-7